

æble, der ellers vil blive kastet ind i den." Herom har det ærebe 2det Medlem for 8de Kreds (Krog) allerede fuldkommen rigtigt udtalt, at, idet man tilshyneladende vil borttage Stridsæblet, saa kaster man netop dette Stridsæble ind i Commissionen. Naar en Commission virkelig frit og altsidigt skal forhandle om en Række af sammenhængende Spørgsmaal, saa skal man nemlig overgive den disse Spørgsmaal uforstyrrede i deres hele Sammenhæng. Stærker man først et dybt Snit ind i dem og griber afgjørende ind i dem til en enkelt Side og i en enkelt Retning, saa har man dermed forandret alle Ege vægtsforholdene og Ege vægtsbetingelserne i Commissionen, og man har, idet man tildeels har indrømmet en Minoritet i Kirken dens Duster, nødvendigviis opfordret dem, der, hvis Kirkecommissionen kommer til at repræsentere de forskjellige Anstuelser efter det virkelige Forhold, hvori disse deles af Kirkens Medlemmer, ville udgjøre Majoriteten af Commissionen, til en meget stærk Opposition. Man vil altsaa derved aldeles have forstyrret det naturlige, jævne og frie Forhold; man vil have vakt Lidenskaberne ved at sætte Seirherrerne og de Overvundne imod hinanden, og man vil have grebet væsentligt ind i Sagen; thi ved dette Lovforslag berører man det allervigtigste eller dog et af de vigtigste Spørgsmaal i Kirkeforfatningen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Kirkens Lærere skulle kaldes og antages, om hvorfra Kaldelsen skal udgaae. Man siger vel, at man fastholder det almindelige Princip og kun gjør en lille Indrømmelse, men man forandrer i Virkeligheden hele Principet og opstiller et nyt. Det gaaer virkelig ikke an, naar man vil have en alvorlig Behandling af de kirkelige Sager i deres Heelhed og Sammenhæng, da at anticipere dette Spørgsmaal. — Men, har man endelig sagt, der bliver Intet af Kirkecommissionen, hvis man ikke gaaer ind paa dette Lovforslag. Ja, det Argument kan jeg virkelig aldeles ikke lade gjælde. Vi bør ikke gaae ind paa at vedtage et Lovforslag, som vi ansee for uehelbt og slet, for at faae en Commission til at skaffe os en anden god Lov. Er Lovforslaget ikke godt, saa skulle vi ikke vedtage det; vil man saa ikke andsteds gaae ind paa Ministe-

rens Forslag om en almindelig og altsidigt Drøftelse af de kirkelige Spørgsmaal igjennem en Commission, ja, saa maa Ministeren standse og gjøre alvorlig Modstand og fortsætte den Cuur, som det ærebe 4de Medlem for Rjøbenhavn (Vehmann) iforgaars sagde havde slaæet an til den ene Side, og han maa vente nogen Tid, for at den kan slaæe an til den anden Side.

Jeg skal efter disse Betragtninger nu vende mig til selve Lovforslaget. Man har sagt, at der ikke overalt i den danske Kirke er sørget saaledes for Menighederne, som man kunde ønske det, og at der maatte træffes Foranstaltninger til en bedre aandelig Forsorg for Landet. Jeg indrømmer, at det kan være, at det er saa, men jeg siger, at den her indslaaede Veie er aldeles urigtig. Lad os nemlig see, hvorledes Forholdet i Virkeligheden stiller sig. Kaldelsen af Præster har jo fra gamle Dage ligget og ligger endnu i Hs. Majestæt Kongens Hænder, nu dog saaledes, at han derved understøttes af sin ansvarhavende Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Vore Præster ere altsaa udnævnte af den Myndighed, som er stillet i Spidsen for Kirken, ligesom Midlerne til de kirkelige Læreres Underhold fordeles af den samme Myndighed. Nu kan det vel være saa, at der ikke paa alle Steder er gode og dygtige Præster, og at det ærebe 3die Medlem for 7de Kreds (Forchhammer) havde Ret, naar han udvilde for os, at der desværre gaves en heel Deel Mænd, der bestemte sig til at blive Geistlige, men som enten oprindeligt ikke havde haft, eller som ikke havde bevaret det sande indre Kald dertil. Men nu spørger jeg, om der da ved dette Lovforslag skeer det allerfjerneste Skridt til at forbedre den geistlige Dannelse eller til alvorligere at sigte dem, der skulle træde ind i de geistlige Embeder; nei, aldeles ikke. Regjeringen har maaskee forfømt at sørge for — da dog ikke alle Præster kunne være eller kunne vedblive at være dygtige —, at der da i det Ringeste i enhver Egn findes nogle dygtige og begavede Præster, saa at der ikke skal være nogen Egn, hvor der i en Række af Sogne er lutter affældige, ringe begavede, eller maaskee verdslige Præster. Nuvel, hvis Regjeringen ikke hidtil nofsom har sørget der-